

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΊΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτον απαρτιθούμεντες χρόνον
εδραρούμεν και πάλιν στην γήν των Ιικαρθενώνων.

Ήτ' χιλια κι' ενιακόσα δεκαέξη
κα νέμας δέν γνωρίζαι τί θα τρέξη.

Γράμματα και συνδρομαι—άτ' εθείας πρόσμη.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγκα είναι μόνο.
Για τα ξένα δημοσ μέρη—δέκ ι φράγκα και 'στ'ό χέρι.

Είς γγώσιν φέρομεν παντός εμούσου τοσάση
δσι παλούμεν σώματα «Ρωμού» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άτ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Μηνός Αύγουστου τρίτη και δεκάτη,
και μές πατοβη γατόνοι ντιλικάτοι.

Χίλια τρακόσα πέντα και μ' άνενήν' άκόμη,
κάθε Ρωμής προτείνει και μιά δική του γνώμη.

**Και πάλι στιχουργώ
παλληκαριζεις κι' έγώ.**

Κι' άν άπέμειναν άκόμη λίγα δάφνινα κλωνάρια,
στεφανώστε με 'είνενα του Στρατού τα παλληκάρια,
που 'σπρώσανε τ'ό χέρι κι' έκτυπήσανε σφαγείς
ξανασκλαβωμένες γής.

Έγινε για πρόσταγμα των τής καρδιάς των ή φωνή,
όπου πάνι' άτ' όλαις είναι 'στούς γενναίους πύ τρανή.
Ανθρωπος αυτούς τούς νόμους δέν τούς έγγραφ' έως
κι' έρχεται και μιά στιγμή, [τόρα,
που φωνάζουν παλληκάρια: στέψε, μάννα, και συχώρα
τής ψυχής μας την όρμη.

Πάλι γής αιματομένης
εποίσθησαν έδάφη,
και παλληκαριζεις θαμμένης
άνεβόησαν οι τάφοι:

Ξύπνα ξύπνα και γρηγόρει,
'Αμαζών, ώραία κόρη.
Μέτους πόθους σου τούς πρώτους λε βενταίς να [καταχθεις,
μη τα μάτια σου χαυνώνης 'μπρός σ' αϊμάτων [καταρράκτη,
κι' όσοι σβύνουνε την φλόγα τής γενναίας σου ψυχής
θα δ' ήμέρα, που θα σβύσουν μες 'στης λησμονιάς [τήν σκάκτη.

